

- Šenoa, August. 1934. *Članci i kritike (Pabirci o crkvi svetoga Marka)* [Articles and Criticism (Gleanings About the Church of Saint Mark)]. Vol. XIV. Antun Barac, ed. Zagreb: Binoza.
- Šenoa, August. 1963. *Zlatarovo zlato* [The Goldsmith's Treasure]. Zagreb: Mladost.
- Šenoa, August. 1985. *Zlatarovo zlato. Prijan Lovro* [The Goldsmith's Treasure...]. M. Šicel, ed. Zagreb: Školska knjiga.
- Šenoa, Milan. 1933. *Moj otac* [My Father]. Zagreb: Matica hrvatska.
- Tkalčić, Ivan. 1861. "Crna škola u Zagrebu" [The Black School in Zagreb]. *Zagrebački katolički list (Crkveno-bogoslovni časopis)* XII/27:212.
- Tkalčić, Ivan. 1891. "Parnice proti vješticama u Hrvatskoj" [Court Cases Against Witches in Croatia]. *Rad JAZU*. Vol. 103:83–116.
- Tkalčić, Ivan. 1892. "Izprave o progonu vještica u Hrvatskoj" [Documents on Persecution of Witches in Croatia]. *Starine* XXV:1–102.
- Tkalčić, Ivan. 1889. *Povjestni spomenici slob. kralj. grada Zagreba prijestolnice Kraljevine Dalmatinsko-Hrvatsko-Slavonske* [Historical Monuments of the Free Royal City of Zagreb, Capital of the Dalmatian-Croatian-Slavonian Kingdom]. Ivan Krstitelj Tkalčić, ed. Zagreb. Vol. 1. (Documents 1093–1399).

(Translated by Nina H. Antoljak)

USMENA TRADICIJA O GRADU ZAGREBU U ŠENOINU DJELU

SAŽETAK

Uvodno se donosi pregled tema, motiva i zapisivača usmene tradicije o gradu Zagrebu, čime se uspostavlja vremenski slijed zagrebačkih kroničara. Na temelju sjećanja Šenoina sina Milana, propituje se Šenoin odnos prema usmenoj tradiciji uopće, a posebno prema zagrebačkoj. Potom se analizira zagrebačka usmena tradicija u Šenoinu djelu, poglavito u romanu *Zlatarovo zlato*. Ukazuje se na teoriju intertekstualnosti, objašnjava sadržaj i uzajaman odnos termina tekst/ metatekst (metapriča/metanaracija) i intertekst. S tih se pozicija pronalazi i opisuje Šenoino korištenje usmene "građe", i to na dvostrukoj razini - pripovjednoj i stilskoj. Dijelovi iz usmene zagrebačke tradicije (cijele priče, fragmenti, parafraze, asocijacije, sintagme, odjeci vjerovanja) promatraju se kao intertekstualni dijelovi čvrsto upleteni u Šenoinu fikcionalnu prozu. Ti intertekstualni dijelovi funkcioniraju unutar Šenoina naracije kao stilizacija i poseban način izražavanja i pričanja. U nefikcionalnoj prozi, feljtonima i crticama, sam autor kritički propituje povijesnu vjerodostojnost usmene tradicije stvarajući neku vrst metanaracije.